

Каріна ХАТИЛЬОВА

(с. Власівка Полтавського р-ну Полтавської обл.)

Народилася 24 березня 2000 р. Закінчила Власівську загальноосвітню школу (2016). Із дитинства мріяла бути вчителькою української мови й літератури. Нині студентка четвертого курсу факультету філології та журналістики Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка.

Любить квіти, тварин, прогулянки на природі. Особливо радіє весні, коли все оживає, прокидається від зимового сну.

І ЗНОВУ ВІЙНА

Нам у школі розповідали про війну: від тих відомостей волосся ставало дибки. Але нас запевняли, що подібне ніколи не повториться й ми будемо жити в мирній країні. Утім повторилося... Спочатку Майдан, а потім справжня війна на сході України. Який це жах! Я надіялася, що вона скоро закінчиться й не зачепить мою родину. Адже той Донецьк і Луганськ він нас далеко.

Та одного сонячного дня тата забрали на десятиденну підготовку. «Більшого горя й уявити неможливо», – думала я.

Десять днів минули – тато так і не повернувся. Тоді озвучили інший болючий термін – місяць. Але це ще були «квіточки».

Сплинув місяць, а тата немає додому. Я вже місця собі не знаходила від хвилювання. На моє запитання по телефону «Коли ти повернешся?», він стримано відповів: «Швидше всього, після перемоги». Та коли буде та перемога – невідомо.

Я дивилася новини й дослухалася «перемоги», але її все не було. Увели повну мобілізацію. Чого тепер чекати? Коли це пекло закінчиться? Запитання лишалися без відповідей. Натомість повідомляли про нових і нових загиблих. Утрати зростали щоденно.

Звичайно ж, тато мене запевняв, що він далеко від бойових дій, усе буде добре, він скоро приїде.

І справді – якось прочинилися двері й з'явився він! Радості не було меж! Нарешті повернувся! Ура! Живий!

Але то була лише пауза. Відпустка. Через два тижні йому на важку роботу.

...Минув рік. Дякувати Богу, я дочекалася: тато повернувся. Не відходила від нього й на хвилину. Боялася, що знову заберуть на фронт. Згадую, як цілий рік засинала й прокидалася з однією фразою: «Мамо, тато телефонував?», і коли чула «Ще ні», мовби втрачала ґрунт під ногами, а думки сковував страх. Нікому не побажаєш таких переживань.

Гірко на душі, бо не всім щастить. Багато родин вже ніколи не побачить своїх захисників живими. Як же це нелегко – сказати донечці чи синовчові, що їхній татко вже ніколи не прийде. А є такі дітки, що ніколи не бачили й уже не побачать своїх татусів... І яка це мука – матері хоронити сина?!

Страшна звістка розтривожила й Зіньківську громаду на Полтавщині. Загинув мій земляк, який раніше працював кухарем на території санаторію «Сосновий бір». Він і на фронті під кулями готував їсти та ніби перебував далеко від передньої лінії, але ворожий постріл поцілів у польову кухню, не залишивши шансу на порятунок. На жаль, ця втрата була не остання – їх кількість невпинно зростала...

Сім років точилися бої на сході нашої країни, а на восьмий сталося те, чого ніхто не очікував: розпочалася широкомасштабна війна. Мене, як і більшість моїх друзів, розбудила мама зі словами: «Доню, прокидайся... Війна!» Після тих слів світ став чорно-білим.

24 лютого 2022 року! Цю дату я не забуду ніколи, вона перевернула все з ніг на голову. Усім довелося переоцінити життя. Усе, що ще вчора здавалося важливим і необхідним, – виявилось взагалі непотрібним. І, на жаль, ті, кого ми вважали друзями, рідними, подеколи ставали ніким, як і навпаки: чужі – рідними.

Ще вчора хтось не міг уявити своє життя без модної зачіски, манікюру, макіяжу, але в бомбосховищі до всього цього стало байдуже. Брендний одяг, дорогі авто – усе знецінилося. Ми всі довго шукали сенс життя, а він був такий очевидний: обійми рідних і близьких, ранкова кава, мирне небо...

Уже майже два місяці я живу в невідомості та хвилюванні. Багато моїх друзів і знайомих зараз там – на війні. Звичайно, вони бадьоряться: усе гаразд, невдовзі перемога, але ж я все чудово розумію!..

Як і в далекому 2015 році, знову не відходжу від тата й на хвилину. Мені здається, якщо його заберуть на війну, я цього вже не

переживу. Чую вибухи, бачу літаки – і серце втікає за межі мого тіла, не допомагають заспокійливі.

Як же важко жити в страхові за завтрашній день! І тут згадую прабабусю, яка не раз мені говорила, що після дощу буде веселка і що сильніший дощ, то вона яскравіша. Тому з молитвою та надією в серці я свято вірю в нашу перемогу: їй обов'язково бути! Адже весна – це час розквіту життя й кохання, а не смертоносної війни.

ІДЕ ВЕСНА

Іде весна, а радості немає,
По Україні чути гул гармат.
Це путін нас тут так «спасає»,
І кожен взяв у руки автомат.

Іде весна, а всі так хочуть миру,
Від вибухів здригається земля.
Весь світ стоїть із нашим Володимиром,
А окупант не пожаліє й немовля.

Іде весна, а навкруги руїни,
І лютий ворог не насититься ніяк.
Та кожен з нас йде в бій за Україну,
Усяк тут воїн, патріот, козак.

Іде весна, і молимося до Неба,
Одне прохання лине від усіх:
Хай згине кат – і нам війни не треба!
Ми хочем чути сонцесяйний сміх!

